

A fe refaise cada día

Con frecuencia actuamos coa convicción de que as cousas ben acabadas son para sempre e que, unha vez concluídas, xa non se lles toca máis. Como se a vida fose un conxunto de bloques ben asentados, cuxa consistencia supuxese permanecer inalterables a través do paso do tempo. Pénsase que o que vale a pena non sofre as alteracións do devir e que só as cousas sen importancia están suxeitas aos vaivéns do cambio.

Algo que parecería deber resistir incommovible ao ir e vir da vida é a fe do crente auténtico. O acto de fe sostense ante toda eventualidade, a súa certeza non depende da incerta facticidad das realidades mundanas. Como di San Juan, a fe vence ao mundo e quen cre no Fillo de Deus ten o testemuño en si mesmo (1 Xn, 5). A fe procrea unha claridade de sentido que transcende toda pluralidade.

En principio, parece que a fe, cando é auténtica, é inmune á alteración das cousas concretas. Pero nós vivimos na concreción do cotián, respiramos o aire de cada recuncho, orientámonos nas xanelas embazadas dos nosos amenceres. A pluralidade do que acontece habítanos e confórmanos. Por iso a diversidade da realidade é o caudal dos ríos das nosas vidas. Todo o que nace súmase ao que fomos.

Se a vida está tan feita de pluralidade, a fe que lle dá sentido ten que canalizala dalgún modo. A fe non pode ser allea á diversidade nin pode sentirse ameazada por ela. Non podemos asumir sen máis a crítica de Nietzsche de que a fe esquece a riqueza da vida, porque a fe e a vida son inseparables. A fe dá sentido á vida e a vida dálle plenitude á fe. Non son só complementarias, senón que non poden entenderse a unha sen a outra.

Sendo a vida tan radicalmente debedora da diversidade, non pode entenderse unha fe que se desentende dela. A fe necesita tamén penetrarse da realidade plural que configura a vida. Na pluralidade da vida a fe aséntase cunha espiritualidade de contornos múltiples que xera un entusiasmo renovador nas brechas da discontinuidade. Porque a salvación acontece no tempo, que é a medida do devir no que a vida despreza a riqueza do eterno.

O ser humano aprende cada día para descifrar o enigma do misterio que hoxe se lle esconde e mañá se lle insinúa. Somos aprendices dunha linguaxe que cen billóns de persoas que viviron ata o de agora na terra levamos miles de anos descifrando.

A fe é parte da vida e non é allea ao seu ritmo. Non é o mesmo un atardecer que un amencer. Ambos teñen a súa paixón e os dous instantes teñen a súa gloria e a súa precariedade. Nada está feito dunha vez para sempre, nin sequera aqueles sistemas que se concibiron eternos.

A vida, entre o nacer e o perecer, consiste nun permanente refacerse. Cada instante, a vida refaise coa axuda de Deus e da fe. E cando dicimos que a fe se refai cada día, non facemos outra cousa que constatar que Deus segue ao noso lado para seguir aprendendo a renacer.

+ Luís Quinteiro Fiuza.

Bispo de Tui-Vigo.